

Мащехата накарала мъжа си да изпъди момиченцето изъ къщи и го натири изъ гората, дано го вълци изѣдатъ. Той навелъ глава, завелъ момиченцето на единъ баиръ, търкулналъ една питка, проводилъ дѣтето да я гони, скрилъ се отъ него, побѣгналъ и си дошълъ, а него оставилъ въ гората. Повторката се зарадвала, че се отървала отъ завареничето и че всичката стока на мъжа ѝ щѣла да остане на нейното дѣте.

Момиченцето се загубило въ гората. То викало, плакало, до гдѣ се стѣмилло. Най-послѣ сѣднало подъ едно дърво и взело да оплаква умрѣлата си майка. То си спомнило, какъ тя го милвала по косичката, какъ го цѣлувала по горещитѣ бузички, какъ сладко му пѣяла хубави пѣснички и го прѣспивала на рѣцѣ . . .

Като плакало, задрѣмало, и като се събудило, видѣло прѣдъ себе си една висока, стара баба съ бѣла коса.

„Защо плачешъ, мойто момиченце“? му продумала бабата. Момиченцето ѝ разказало всичко отъ игла до конецъ. Бабата го помилвала и го завела въ колибата си, която била въ гората край една рѣка. Момиченцето било работно, та станало рано, разтрѣбило, подлѣло, помело, прѣмилло и нахранило пиленцата. Бабицката се събудила, зела една кошница и отишла изъ гората.

Момиченцето пѣкъ нахранило пиленцата, намѣрило маниста и имъ нанизало огърлички. Надвечеръ бабата си дошла и донесла пълна кошница съ ягоди и гъби.